

til Mindretallets Forslag under Nr. 3, hvorved Resultatet altsaa vil blive det, at man hæber de bestaaende Indskrænkninger overfor bestaaende Bevillinger og forbeholder sig at staa frit, naar de udløbe, og benytter de i Mellemtiden indvundne Erfaringer til at se, hvilke Regler der hensigtsmæssigst bør følges. Forsaavidt derimod Lovforslaget, som det foreligger, gaar ud paa i det Væsentlige at hæve det lgl. Theaters Monopol, gaar det adskilligt videre, end jeg for mit Bedkommende og mine Medforslagsstillere med mig kunne anse for rigtig. Det forekommer os, at naar den ærede Ordfører for Flertallet talte saa meget om Indrømmelser, der vare gjorte fra Flertallets Side, saa er dette en noget underlig Opfattelse, idet det forekommer os, at man maa se denne Sag fra det Bestaaendes Standpunkt, og saa er det sandelig fra dette Standpunkt meget vidtigaende Indrømmelser, der ere gjorte fra Mindretallets Side. Jeg kan ikke se rettere, end at man i Virkeligheden synes næsten at have stræbt efter at stille det ikke blot af Staten støttede, men ligefrem for Statens Regning drevne lgl. Theater saa uansigt som muligt i Konkurrencen baade med Privattheatrene og med fremmede Selskaber, og jeg kan ikke se, at der til Gjenæld er gjort Indrømmelser, som have nogen væsentlig Betydning. Den eneste Indrømmelse, der er gjort af det modstaaende Parti, er Ophævelsen af den sidste Del af § 19 i Loven af 1857; men her tager man i Virkeligheden med den ene Haand, hvad man giver med den anden, saa at Indrømmelsen bliver betydelig ringere, end det ved første Oieblik synes. Det vil ses af den Skrivelse fra Theaterchefen, der følger som Bilag, at Theaterchefen holder paa, at Theatret i hele Saisonen fra 1ste September til 31te Mai skulde være forstaaet for fremmed Konkurrence. Den ærede Ordfører synes nu at ville fremstille Forholdet, som om de, der stillede sig paa et saadant Standpunkt, derved vilde holde al fremmed Skuespilkunst fjernt fra Landet; men det er der ikke Tale om. Der er kun Tale om, hvorvidt man skal lade den komme frem paa den Tid, der spilles paa det lgl. Theater, og hvorvidt man saaledes skal paaføre dette en Konkurrence, der i mange Tilfælde ganske sikkert vil faae ikke ringe Indflydelse paa det lgl. Theaters økonomiske Stilling. Nu har Udvalget været saa nænsomt at befrygte Theatret mod denne Konkurrence i de 6 Wintermaaneder fra 1ste Oktober til 30te April. Jeg tilstaa, at jeg ikke lægger særdeles stor Vægt paa den Indrømmelse, man der har gjort; thi jeg tror, at der paa den

Tid af Aaret ikke er megen Sandsynlighed for, at fremmede Selskaber ville komme til Kjøbenhavn for at spille, undtagen netop de fremmede Selskaber, for hvilke man gjør Undtagelse, nemlig norske og svenske. Derimod ere Maanederne September og Mai, og særlig Mai, netop det lgl. Theaters væsentligste Maaneder. Det er de Maaneder, hvor det har Vanskelighed ved at holde Publikum til Huset, og man vil saaledes indrømme en Konkurrence, som kan være meget generende for Theatret. Uagtet jeg maa tilstaa, at jeg ikke har saa lidt Betænelighed derved, har jeg dog ment, at der efter Omstændighederne ikke var Grund til at stille Vindringsforslag her. Jeg har forsaavidt accepteret Udvalgets Stilling; men jeg vil dog betone, at man allerede herved er gaaet det lgl. Theaters Interesse ikke saa lidt nær. Det, som imidlertid er Hovedpunktet, er jo Lovforslagets § 2 og den derstedfindende Udelevering af det lgl. Theaters Repertoire. Det forekommer mine Medforslagsstillere og mig, at man der unegtelig har været temmelig rundhaandet med at bortskjænte det lgl. Theaters Eiendele. Man har ganske vist bestemt, at det lgl. Theater kan sikkre sig de Stykker, det ønsker at sikkre sig, ved at bringe dem til Opførelse i Løbet af 10 paa hinanden følgende Aar, saa at de altsaa kun fortabes, naar de ikke ere bragte til Opførelse i den Tid. Jeg er ikke ganske sikker paa, hvorledes denne Bestemmelse i Lovforslaget skal forstaaes. Jeg forudsætter, at Meningen er den, at der i hvert enkelt Tilfælde skal være gaaet 10 Aar, i Løbet af hvilke Stykket ikke er opført, for at det kan komme til Opførelse paa et andet Theater; men jeg er ikke ganske sikker paa, at det virkelig er dette, der staar i Lovforslaget, og allerede denne Usikkerhed vilde for mig være Motiv til at fremkomme med et Vindringsforslag. Men naar jeg gaar ud fra dette, vil det i alt Fald ses, at den første Del af det af mig og mine ærede Medforslagsstillere stillede Vindringsforslag jo faktisk falder sammen med Udvalgets Forslag, idet det gaar ud paa, at der i de første 10 Aar ikke af et privat Theater maa opføres noget til det lgl. Theaters Repertoire henhørende Stykke, og faktisk vil Udvalgets Forslag jo blive det Samme. Herom er der altsaa ikke nogen Uenighed. Derimod forekommer det os, at denne Tid af 10 Aar som Fortsættelse af den løbende Frist er altfor kort til i Virkeligheden at sikkre det lgl. Theater det Repertoire, man ønsker at sikkre det, og ærede Medlemmer maa være opmærksomme paa, at Theaterchefen i den Skrivelse,